

Roerloos en met ingehouden adem blijven wij gretig luisteren, maar geen geluid, geen bladergeritsel zelfs, verbreekt meer de doodsche stilte

In gedachten verloren blik ik in den stroom, naar de voorbijdrijvende kokosnoten, die zich als donkere kogels, nog slechts nauw merkbaar tegen de zwak schemerende watervlakte afteekenen.

Eensklaps buig ik mij staroogend over de verschansing, eene koude hui-
vering grijpt mij aan. De zwarte voorwerpen volgen niet meer den loop des
strooms, zij drijven op een hoop samen, verheffen zich uit het water en
komen op onze boot af.

„Almachtige God! — dat zijn geene noten! Alarm schildwacht, alle hens
aan 't dek?” Terzelfder tijd bliksemde en kraakte het rechts en links uit de
donkere oeverwouden, van alle zijden vloog ons het vijandelijk lood om de
ooren.



Eensklaps buig ik mij staroogend over de verschansing.

Hoewel mijne
manschappen in
een oogwenk op
hunne posten wa-
ren en het terstond
geopend snelvuur
menigen zwemmer
voor altijd in den
duisteren vloed
deed wegzinken,
zoo was de vijand
toch te laat ont-
dekt, om hem van
ons af te kunnen
houden — het
kampgewoel op
den boeg, zeide
mij dan ook, dat
wij reeds geënterd
waren.

„Laat slippen je
anker! — Alle man
achteruit!”

Het dreunen van
krachtige bijsla-
gen overtuigde mij,

dat mijne bevelen begrepen waren, en terwijl de verbitterde strijd zich
over het dek naar achteren toe voortplante, dreef ons vaartuig, aan
den stroom prijsgegeven, pijlsnel met vriend en vijand naar open zee.

Wij vochten met den wanhoop der vertwijfeling. Het heldere sterrenlicht
bescheen de van woede en fanatisme ontstelde donkerbruine gezichten, de